

РЕШЕНИЕ

№ 389

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Красимира Желева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6851** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на С. секюрити О., ЕИК:20293820, чрез адв. А. срещу Решение № 40881 от 14.02.2020 г., постановено по НАХД № 11049/2019г. по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 7-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № K1775/07.06.2019г., издадено от началник на отдел „Охранителна полиция“ в СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 74, ал.1 от ЗЧОД.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението на СРС, като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Счита, че въззивният съд не е извършил цялостна и задълбочена проверка на законосъобразността на процесните АУАН и НП. Счита, че АУАН е съставен в противоречие на разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, като изтъква, че АУАН е съставен в нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН – в отсъствие на един от представляващите С. секюрити О.. Твърди, че АУАН и НП са издадени в противоречие на разпоредбите на чл. 42, т.4 от ЗАНН и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Изразява становище за грешна квалификация на деянието в

АУАН и НП. Твърди още, че в АУАН не е посочена заповедта, с която актосъставителят е оправомощен да съставя актове по ЗЧОД, нито в НП може да се направи извод за компетентност на началника на отдел „Охранителна полица,, при СДВР да налага административни санкции. Изразява искане за отмяна на съдебното решение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и претендира направените по делото разноски.

Ответникът – СДВР в съдебно заседание не се представлява. Представен е отговор на касационна жалба, в който се излагат съображения за неоснователност на касационната жалба. Изразява искане към съда да потвърди изцяло въззивното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за основателна и доказана.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното:

С. секюрити О. осъществява денонощна физическа охрана срещу възнаграждение на обект УМБАЛ „Света А. - С.“ в [населено място], [жк], [улица] по силата на договор ДОП№62 от 03.07.2018 г.

В ГДНП е постъпила жалба от Л. Д. М. от 28.03.2019 г., която е била заведена като преписка под № 328600-15468 от 28.03.2019 г. По посочената жалба и на осн.чл.71 ал.1 от ЗЧОД, на горепосоченото дружество С. секюрити О. е била извършена проверка от служители в група „Лицензи и контрол на частната охранителна дейност” в отдел „Охранителна полиция” на СДВР, в лицето на свидетелите С. Н., А. Н. и Г. Г.. При проверката свидетелите са установили, че дружеството е използвало в периода от 06.07.2018 г. до 31.07.2018 г. за осъществяване на охранителна дейност лицето Г. Г. Г. [ЕГН], за охрана на пост 1 в горепосочения обект. Извършваната от лицето охранителна дейност е била отразена в графика за дежурства за месец юли 2018 г., видно от който Г. Г. е давал общо 14 дежурства за посочения месец. Г. е вписан и в списъка на служителите на С. секюрити О., извършващи охрана на пост 1 в обекта, от дата 03.02.2018 г., с отбелязване, че има трудов договор №7 от 06.02.2018г. Установена е била и таблица за отчитане явяването на работа за месец юли 2018 г., където е фигурирало и името на Г. на общо 14 дати в периода от 06.07.2018 г. до 31.07.2018 г., както и книга за ежедневен инструктаж на охранителите, видно от която на Г. Г. е проведен начален инструктаж на 06.07.2018 г. При проверката не е установен сключен трудов договор между С. секюрити О. и Г. Г. преди 31.07.2018 г.

Допуснат като свидетел и разпитан в съдебно заседание Г. Г. е заявил, че до лятото на 2018 г. е работил като охрана на УМБАЛ „Света А.-С.“ към предишния охранител „Г.“. Впоследствие, през юли 2018г. охраната на болницата се поела от С. секюрити О. и Г. останал да „помогне“. Работил целия месец юли 2018 г. като охрана в обекта, като имал 96 часа извънреден труд, за което получил от дружеството 300 лева. При започване на работа през месец юли 2018 г. на св. Г. са били взети документите за

изготвяне на трудов договор, но такъв е получил едва три месеца по-късно. Г. уточнява, че през месец юли непрекъснато настоявал за трудов договор, но такъв не е получил. В изпратеният му три месеца по-късно трудов договор, същият се водил „строител“, а не „охранител“.

В писмено сведение от 22.05.2019 г. управителят на С. секюрити О. Л. Е. е посочил осем лица (сред които и св.Г. Г.), които са работили през месеците юли и август 2018 г. на обект УМБАЛ „Света А.-С.“ без договори за охранители със С. секюрити О.. Изтъква се, че лицата имали трудови договори с други две охранителни дружества, с които С. секюрити О. са били в договорни отношения за предоставяне на персонал. Уведомително писмо за това обстоятелство обаче не е било пуснато, поради техническа грешка.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е потвърдил оспореното НП. Приел е, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а посоченото нарушение е безспорно доказано.

Решението на СРС е правилно.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните изводи на въззивния съд. Неоснователно е оплакването в касационната жалба, че АУАН е съставен в нарушение на разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН – в отсъствие на един от представляващите С. секюрити О.. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствие на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението, като изключенията на този принцип са регламентирани в ал. 2 на тази норма. В настоящия случай АУАН е съставен в присъствието на Л. Е. - управител на санкционираното дружество, както и в присъствието на двама свидетели, от което следва, че при съставяне на процесния АУАН е спазено изискването на чл. 40, ал.1 от ЗАНН. Правилен е изводът на въззивния съд, че вписаното в Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел обстоятелство, че дружеството се представлява само заедно от А. Н. и Л. Е. се отнася до осъществяването на търговската дейност на предприятието и не опорочава така извършената процедура по съставяне на процесния АУАН. Наред с това следва да бъде посочено, че по преписката е представено неоспорено и неоттеглено нотариално заверено пълномощно, видно от което единият от управителите А. Н. е упълномощил Л. Е. да представлява дружеството пред органите на МВР. Нормативно определените изисквания при съставянето на АУАН, посочени в разпоредбата на чл. 40, а л.1 от ЗАНН гарантират и обезпечават правото на защита на лицето, спрямо което е образувано административнонаказателно производство, в това число правото да се запознае със съдържанието на АУАН, да направи възражения и да даде обяснения към момента на съставяне на АУАН, да поиска събирането и/или да представи доказателства и писмени възражения по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. В настоящия случай не може да се приеме, че същите са били нарушени в производството по установяване на административното нарушение.

Неоснователно е твърдението на касатора, че АУАН и НП са издадени при нарушение на разпоредбите на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд, че издадените АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила и наведените в тази насока касационни

оплаквания се явяват неоснователни. Описаното деяние в съставения АУАН и възпроизведено в наказателното постановление, съдържа всички признаци на административно нарушение по смисъла на чл.6 от ЗАНН и осъществяват състава на административно нарушение по чл.50, ал.1 от ЗЧОД.

Съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧОД на юридическо лице или едноличен търговец, което/който използва за осъществяване на охранителна дейност лице, с което не е сключило трудов договор или е сключило такъв в нарушение на разпоредбата на чл. 50, ал. 1 и 2, се налага имуществена санкция в размер 1000 лв. за всяко отделно нарушение. Безспорно е установено по събраните по делото писмени и гласни доказателства, че лицето Г. Г. е извършвало охрана на мероприятията на стадион УМБАЛ „Света А. - С.“ в [населено място], без да има сключен трудов договор, преди постъпването му на работа като охранител в С. секюрити О.. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. Изводите на съда досежно факта на нарушение са обосновани, при което неговото решение като постановено в съответствие с приложимия материален и процесуален закон, следва да се остави в сила. В случая не може да се приеме, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, респективно да се отмени изцяло наложеното административно наказание.

Доводите в касационната жалба за неизяснена фактическа обстановка, необоснованост на решението и допуснати процесуални нарушения не се споделят от настоящата касационна инстанция.

В обобщение на изложеното настоящата инстанция не констатира наличието на поддържаните от касатора основания за отмяна на проверяваното решение на Софийски районен съд, други такива не бяха установени и при служебно дължимата проверка по чл. 218, ал. 2 от АПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 2 във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.02.2020 г., постановено по НАХД № 11049/2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7-и състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.